

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Krtkův svět s. r. o.**
sídlem Hlavní 247, 252 43 Průhonice
zastoupena JUDr. Ing. Marinem Florou, Dr. advokátem
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2021, č. j. MHMP-877444/2021/O4/Go,
sp. zn. S-MHMP 1804072/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Městské části Praha 15, Úřadu Městské části Praha 15, odboru dopravy (dále též „dopravní úřad“) ze dne 7. 10.

2020, zn. SZ ÚMČ P15 8723/2020, č. j. ÚMČ P15 44123/2020/OD/VJi, R-2020-101885, tak, že se žalobci ukládá *správní trest pokuty podle § 42b odst. 6 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů* (dále jen „ZPK“), *ve výši 10 000 Kč za porušení § 19 odst. 2 písm. a) a naplnění skutkové podstaty přestupku obsažené v § 42b odst. 1 písm. j) tohoto zákona*, a prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dopravní úřad uložil žalobci na základě zjištění z místního šetření ze dne 25. 6. 2020 za použití výše uvedených ustanovení zákona o pozemních komunikacích pokutu ve výši 50 000 Kč za neoprávněné osazení dodatkové tabulky E13 s textem: „SE SOUHLASEM J. R. VJEZD NA POZEMKY POVOLEN KRTKŮV SVĚT“ na svislé dopravní značce umístěné na veřejně přístupné účelové komunikaci NN1010 na pozemku parc. č. X k. ú. H. M., v křižovatce s místní komunikací II. třídy K M., a rozhodl o povinnosti žalobce uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný se po podrobném popisu skutkového stavu a průběhu správního řízení vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Zejména neshledal opodstatněnou pochybnost o spáchání skutku, když se sám jednatel žalobce J. R. na sociálních sítích k danému jednání hlásil a vysvětloval, že umístěnou tabulkou povoluje osobám vjezd na jeho pozemky. Podle žalovaného bylo toto jednání učiněno ve prospěch žalobce a je mu zcela přičitatelné. Na vjezd na předmětný pozemek je pak odkazováno i na webových stránkách žalobce, jedná se tak o přestupek právnické osoby. Nepovolené značení nebylo navíc umístěno v lese, ale na veřejně přístupné účelové komunikaci mimo lesní pozemek, přičemž vlastník může za určitých podmínek ježdění a stání v lese povolit, nemůže ale bez souhlasu silničního správního úřadu změnit místní úpravu provozu na pozemních komunikacích. K tomu žalovaný poukázal na ustanovení § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), které vylučuje tvrzení žalobce, že k umístění informační tabulky není třeba předchozí vyjádření nebo souhlas silničního správního úřadu.
3. Po procesní stránce žalovaný neshledal vady mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Na základě § 37 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ale přihlédl k polehčujícím okolnostem na straně žalobce (prvé porušení zákona o pozemních komunikacích, ekonomická situace v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19, která vypukla právě v době spáchaného přestupku) a uložený trest ve výši 50 000 Kč žalobci snížil na částku 10 000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. V *prvním žalobním bodu* žalobce tvrdil nesprávné a nepřezkoumatelné vyhodnocení námitky, že není pachatelem přestupku. Již v odvolacím řízení namítal, že předmětné nepovolené dopravní značení bylo objednáno, zapláceno a osazenou fyzickou osobou J. R., jeho přestupková odpovědnost tak nepřipadá v úvahu. Žalovaný se však s tímto argumentem v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal, jen opakoval úvahy dopravního úřadu ústící v závěr, že pachatelem přestupku je žalobce jako právnická osoba, jelikož J. R. je jeho jednatelem a společníkem a žalobce měl z jeho jednání prospěch. Sama skutečnost, že J. R. je jednatelem žalobce nemůže jako důkaz o žalobci jako pachateli vytýkaných skutků svědčit. J. R. je navíc jednatelem nejen žalobce, ale zastává tutéž funkci i v dalších společnostech. Za použití argumentace žalovaného se i tyto právnické osoby

podílí na provozování zábavního parku a měly by být shledány vinnými ze spáchání stejného skutku. Nebylo tak prokázáno, že při protiprávní činnosti J. R. sledoval z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých úkolů jednatele či společníka žalobce. J. R. má navíc jako jediný společník žalobce vůči žalobci postavení osoby ovládající, nikoliv osoby na žalobci závislé nebo žalobcem ovládané. Vzájemný vztah mezi J. R. a žalobcem tedy nespočívá v tom, že J. R. postupuje v zájmu žalobce, nýbrž naopak žalobce postupuje v zájmu J. R. Jednání J. R. tak není přičitatelné žalobci, ale naopak je jednání žalobce přičitatelné J. R.

5. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů považuje žalovaný tuto námitku žalobce za lichou či vyvrácenou, což zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

6. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal nepřezkoumatelnost vyhodnocení jeho odvolací námítky, podle níž k umístění tabulky nebylo třeba ingerence silničního správního úřadu. K tomu poukázal na další odvolací námítky, kde tvrdil, že:

a) Nebyly naplněny formální ani materiální znaky přestupku podle § 42b odst. 1 písm. j) zákona o pozemních komunikacích, když účelem informační tabulky bylo upozornit veřejnost na to, že vlastník lesa (J. R.) je dle § 20 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), v platném znění (dále jen „lesní zákon“) oprávněn udělit výjimku ze zákazu vjezdu a stání motorových vozidel na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, přičemž společenská nebezpečnost tohoto jednání je nulová, ba naopak je toto jednání obecně prospěšné, neboť zvyšuje obecné právní vědomí.

b) Informační tabulka navíc neměla charakter dodatkové tabulky E13, neboť byla osazena zcela samostatně, nikoliv pod jinou svislou dopravní značkou, jejíž význam by zpřesňovala nebo omezovala, jak požaduje vyhláška Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „Vyhláška č. 294/2015 Sb.“), takže se vůbec nejednalo o dopravní značku, k jejímuž umístění nebylo potřeba ingerence silničního správního úřadu a skutková podstata přestupku podle § 42b odst. 1 písm. j) zákona o pozemních komunikacích tak nemohla být vůbec naplněna (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014-22).

c) Informační tabulka nijak neměnila místní úpravu provozu vyplývající z dopravní značky B11, a to ani, když byla umístěna pod touto značkou na totožném sloupku, neboť z ní nikterak nevyplývá, že by dopravní značka B11 měla zčásti nebo zcela přestat platit. Tabulka jen informovala návštěvníky lesních pozemků nacházejících se za dopravní značkou B11 o jejich právu vyplývajícím z lesního zákona, což je právo, které nelze místní úpravou provozu omezit nebo dokonce zrušit.

d) Umístění informační tabulky není v rozporu s § 19 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, neboť nejde o „neoprávněné osazení“ dopravní značky, když se nejedná o situace uvedené v § 77 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Upozornění na právo vyplývající z lesního zákona umístěné na informační tabulce totiž není povinností odchylné od obecné úpravy zákona o provozu na pozemních komunikacích, nýbrž naopak potvrzením platnosti zákonného ustanovení, které je s obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích v plné shodě. Nebyly tak zapotřebí předchozí ingerence či souhlas silničního správního úřadu.

S těmito dílčími námitkami se přitom žalovaný nijak nevypořádal, proto je i v tomto rozsahu jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě argumentoval obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí.
9. K *prvnímu žalobnímu bodu* opětovně vyzdvihl, že má právnická osoba právní subjektivitu, což pro ni znamená mít způsobilost k právům a povinnostem, stejně jako způsobilost k právním úkonům. Za právnickou osobu přitom jejím jménem jedná statutární orgán (jednatel). Skutkovou podstatu přestupku tak reálně naplní svým jednáním fyzická osoba, jejíž jednání se přičítá právnické osobě při činnosti právnické osoby, v souvislosti s činností právnické osoby, ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu bez ohledu na zavinění této fyzické osoby. Odpovědnost právnické osoby je založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace, a není tak nutno zkoumat subjektivní stránku. Právnická osoba tedy odpovídá za přestupek bez ohledu na zavinění. Zprostit odpovědnosti za přestupek se lze jen dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, pokud pachatel prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Žalobce mohl od přestupku upustit a zdržet se protiprávního jednání s uložením správního trestu pokuty, avšak k ničemu takovému nedošlo. Vymezení skutku je zcela v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
10. Ke *druhému žalobnímu bodu* zopakoval, že účelem dopravní značky „zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ je korigovat a organizovat silniční provoz na pozemních komunikacích v určitém místě ke zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. V daném případě umístěná dodatková tabulka E13 s textem „SE SOUHLASEM J. R. VJEZD NA POZEMKY POVOLEN KRTKŮV SVĚT“ jednoznačně ohrožovala silniční provoz v daném místě. Jak vyplývá i z § 77 zákona o provozu na pozemních komunikacích, žalobce si nemůže sám upravovat a měnit účel stávajícího dopravního značení, jak se mu líbí, neboť takováto úprava musí být provedena pouze v intencích zákona. Nelze pak slučovat zákon o lesích se zákonem o pozemních komunikacích, jelikož se zjevně jedná o rozdílnou právní úpravu postavenou na jiných základech za stanovených podmínek, přičemž na projednávanou věc se lesní zákon zcela jistě nevztahuje.
11. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Duplika žalobce

12. V reakci na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že z vyjádření není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů považoval žalovaný žalobní body za liché. Konstatoval, že nikdy nezpochybňoval odlišnosti lesního zákona a zákona o pozemních komunikacích. J. R. se toliko snažil upozornit návštěvníky pozemků určených k plnění funkcí lesa, že jej mohou požádat o udělení výjimky. Podle žalobce vyjádření žalovaného dokládá zmatečnost a nepřehlednost jeho úvah, nadto žalovaný v rozporu s napadeným rozhodnutím připustil, že se protiprávního jednání dopustil J. R. jako fyzická osoba.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Soud jednal o žalobě postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobcem navržené důkazy soud neprovedl, neboť jsou součástí spisového materiálu žalovaného, ze kterého při přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí vychází, jejich provedení by tak bylo nadbytečné.
14. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto jen ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
16. Podstatou sporu je posouzení, zda je žalobce pachatelem daného přestupku, či nikoli.
17. K námitce nepřezkoumatelnosti (*první žalobní bod*) soud předně poukazuje na ustálenou rozhodovací praxi správních soudů. Z ní vyplývá, že dospěje-li správní orgán vyšší instance k závěru, že jednotlivá východiska dalších úvah správního orgánu nižší instance a jeho závěry jsou opodstatněné, nic mu nebrání, aby v té části, v níž se s rozhodnutím vydaným v nižší instanci ztotožní, na příslušné závěry odkázal, vyslovil s nimi souhlas, a tím je do svého rozhodnutí převzal. Takový postup sám o sobě nečiní rozhodnutí vydané ve vyšší instanci nepřezkoumatelným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, sp. zn. 1 As 149/2020). Pokud tedy žalovaný ve svém rozhodnutí rekapituloval závěry učiněné v prvostupňovém rozhodnutí, nezatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností, jak žalobce tvrdí.
18. Z judikatury dále vyplývá, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
19. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. V odůvodnění rozhodnutí je dostatečným způsobem vymezen skutkový stav věci, jakož i dosavadní průběh řízení. Jak již pak bylo uvedeno výše, skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí toliko rekapituluje závěry správního orgánu prvního stupně, nečiní toto rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť je zřejmé, že se s tímto rozhodnutím zcela ztotožnil a shledal jej věcně správným. Pokud se pak žalovaný odchýlil od závěrů správního orgánu prvního stupně (ohledně uložené výše pokuty), řádně svůj postup odůvodnil. Soud tak neshledal důvod pro postup podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kde

se uvádí: *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

20. K dílčí námitce, že žalobce není pachatelem přestupku, soud plně přisvědčuje posouzení správních orgánů obou stupňů, z něž vyplývá, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Není tak nutno zkoumat subjektivní stránku odpovědnosti za přestupek, neboť právnická osoba odpovídá za přestupek bez ohledu na zavinění. Skutkovou podstatu přestupku reálně naplní svým jednáním fyzická osoba, jejíž jednání se přičítá právnické osobě. Přestupek právnické osoby je potom projevem právnické osoby navenek, a tedy objektivním následkem jednání fyzických osob, které je právnické osobě přičitatelné.
21. Žalovaný k tomu důvodně poukázal na ust. § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky v rozhodném znění, podle kterého je právnická osoba pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.
22. Za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek, považuje mj. statutární orgán nebo člen statutárního orgánu, jak vyplývá z ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle § 194 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) v rozhodném znění je statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným jeden nebo více jednatelů. Z obchodního rejstříku je ve vztahu k žalobci patrné, že jediným jeho jednatelem je a v rozhodné době byl J. R. Právě osoba J. R. se přihlásila k předmětnému jednání, tj. k osazení informační (dodatkové) tabulky E13 s textem „SE SOUHLASEM J. R. VJEZD NA POZEMKY POVOLEN KRTKŮV SVĚT“ umístěné pod dopravní značku B11, tj. pod značkou zákaz vjezdu všech motorových vozidel. Propojenost, a tudíž i přičitatelnost jednání J. R. vyplývá již ze samotného textu dodatkové tabulky, ze které vyplývá, že se souhlasem J. R. je povolen vjezd na předmětné pozemky a „podepsáno“ je to právě žalobcem. Jak rovněž uvedl žalovaný, dodatková tabulka měla za cíl omezit nebo zpřesnit význam zákazové dopravní značky B11 tak, aby byl umožněn provoz za touto zákazovou značkou, za kterou se nachází parkoviště zábavního parku „Krtkův svět“. Jednání tak bezpochyby bylo učiněno ku prospěchu právnické osoby (tj. žalobce) s cílem zajistit, aby se jeho zákazníkům zábavního parku v okolí lépe parkovalo. Odkaz na přilehlé parkoviště nacházející se za zákazovou značkou vyplývá i z mapky zábavního parku nacházející se na webových stránkách žalobce. Rovněž pak vystupování J. R. na sociálních sítích svědčí o jeho jednání v přímé souvislosti s činností žalobce a v jeho zájmu, když i z jeho vyjádření vyplývá, že hovoří spíše jako statutární orgán společnosti, než jako fyzická osoba. To je patrné i z jeho vyjádření:

„Udělili jsme souhlas našim zákazníkům k vjezdu na naše pozemky, v tom s námi souhlasí zákon, úředník si zákon vykládá jinak a dodatkovou tabuli se souhlasem k vjezdu (stojící na samostatném značení) nám odcizil.“

„Ano, nejprve jsme chybně umístili značku na tu obecní. Chybu jsme napravili a postavili ji na samostatné držení. Naše značka platí jako tzv. vjezdenka na moje pozemky pro zákazníky parku, abych tam nemusel osobně stát a vjezd povolovat. Funguje místo papírových vjezdenek. Nemám zapotřebí lhát. R. J.“

23. Tyto texty uveřejnil uživatel sociální sítě Facebook pod názvem profilu J. R. s hlavní ikonou uživatelského profilu krtka, který má na sobě nápis R., což je právě logo žalobce, který má uvedené i na svých webových stránkách www.krtkuvsvet.cz. Je mimo vši rozumnou pochybnost, že když je ve výše citovaných textech hovořeno v množném čísle ve stylu „udělili jsme souhlas našim zákazníkům ...“ je toto jednání učiněno v přímé souvislosti s činností právnické osoby, ku prospěchu právnické osoby a v jejím zájmu, jak vyžaduje § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a toto jednání je tak dané právnické osobě (tj. žalobci) přičitatelné.
24. Pokud pak žalobce namítal, že by za použití argumentace žalovaného musely být shledány vinnými ze spáchání předmětného přestupku i další právnické osoby, v nichž J. R. zastává funkci, soud k tomuto uvádí, že jiným právnickým osobám, ve kterých J. R. působí, předmětné jednání nebylo dle § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky přičitatelné. Je to totiž právě přičitatelnost, která je základním měřítkem pro určení toho, zda se daného jednání dopustila fyzická osoba, či zda tato fyzická osoba naplnila svým jednáním znaky přičitatelnosti, a tudíž je založena odpovědnost právnické osoby.
25. K tomu soud připomíná, že odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby. Právnická osoba je tak odpovědná za přestupek i v případě, že není zjištěna konkrétní fyzická osoba, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Postačí, pokud je zjištěno, že k jednání fyzické osoby skutečně došlo, ale nepodařilo se ji ztotožnit, např. nepodařilo se zjistit konkrétního zaměstnance, který porušil právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Zjištění konkrétní fyzické osoby není nutné zejména v případech, kdy k jednání došlo při činnosti právnické osoby, což je zpravidla rozeznatelné "na první pohled" (BOHADLO, David, Jan BROŽ, Stanislav KADEČKA, Petr PRŮCHA, Filip RIGEL a Vít ŠTASTNÝ. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).
26. Nepochybné zjištění osoby, která za právnickou osobu jednala, tak není nezbytné. V daném případě navíc soud, ani správní orgány, nemají pochyby o tom, že se uvedeného jednání dopustila osoba J. R. (ve prospěch žalobce). Jak je uvedeno již v žalobou napadeném rozhodnutí, je vysoce nepravděpodobné, že by vyjádření na Facebooku učinil někdo jiný, než J. R., když vyjádření plně korespondují s jednáním (tj. umístěním dodatkové tabulky), jakož i s webovými stránkami žalobce.
27. Irelevantní je proto i tvrzení žalobce, že „J. R. má navíc jako jediný společník žalobkyně vůči žalobkyni postavení osoby ovládající, nikoliv osoby na žalobkyni závislé nebo žalobkyní ovládané. Vzájemný vztah mezi J. R. a žalobkyní tedy nespočívá v tom, že J. R.

postupuje v zájmu žalobkyně, nýbrž naopak žalobkyně postupuje v zájmu J. R. Jednání J. R. tak není přičitatelné žalobkyni, ale naopak je jednání žalobkyně přičitatelné J. R.“ Lze tak jen opětovně poukázat na výše zmíněné ustanovení § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky a úvahu, kterou k přičitatelnosti jednání J. R. žalobci soud učinil.

28. Námitka není důvodná.

29. Při posouzení důvodnosti *druhého žalobního bodu* soud vyšel z následující právní úpravy:

30. Podle ust. § 19 odst. 2 písm. a), odst. 3 zákona o pozemních komunikacích v rozhodném znění *dálnice, silnice, místní komunikace, jejich součásti a příslušenství a veřejně přístupné účelové komunikace s vozovkou je zakázáno znečišťovat nebo poškozovat; veřejně přístupné účelové komunikace bez vozovky je zakázáno poškozovat takovým způsobem, že se tím znemožní jejich obecné užívání. Na dálnicích, silnicích a místních komunikacích je dále zakázáno a) neoprávněně odstraňovat, zakrývat, přemísťovat, osazovat nebo pozměňovat dopravní značky a dopravní zařízení, anebo na těchto věcech cokoliv umísťovat, (3) Na veřejně přístupných účelových komunikacích je dále zakázáno provádět činnosti podle odstavce 2 písm. a), e), g) a h).*

31. Podle ust. § 42b odst. 1 písm. j) téhož zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že na veřejně přístupné účelové komunikaci provádí činnost, která je na ní podle § 19 odst. 3 zakázána.*

32. K tomu soud připomíná, že mezi účastníky nebylo sporu (ani) o tom, že na sloup dopravní značky B11 (zákaz vjezdu všech motorových vozidel,) nacházející se na veřejně přístupné komunikaci NN1010 na pozemku parc. č. X k. ú. H. P., v křižovatce s místní komunikací II. třídy K M., byla umístěna tabulka s textem „SE SOUHALEM J. R. VZJEZD NA POZEMKY POVOLE KRTKŮV SVĚT“. Na výzvu dopravního úřadu tato tabulka nebyla odstraněna, proto ji odstranil dopravní úřad. Následně byla nová tabulka osazena na jiný sloup, než na sloup s dopravní značkou. Sporné je mezi účastníky toliko právní posouzení dané věci, a to konkrétně vyřešení otázek, zda:

a) byly naplněny formální a materiální znaky přestupku dle § 42b odst. 1 písm. j) zákona o pozemních komunikacích, když účelem informační tabulky bylo upozornit veřejnost na oprávnění J. R. udělit výjimku ze zákazu vjezdu dle lesního zákona, přičemž společenská škodlivost jednání je nulová, naopak je toto jednání obecně prospěšné, neboť zvyšuje právní povědomí;

b) měla informační tabulka charakter dodatkové tabulky E13 (i po jejím samostatném osazení);

c) informační tabulka měnila místní úpravu provozu vyplývající z dopravní značky B11 (i když byla umístěna na sloupku pod značkou);

d) zda je umístění tabulky v rozporu s § 19 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, resp. zda se jedná o neoprávněné osazení.

33. K tomu soud poukazuje na ust. § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

34. Koncepce přestupku je tedy vystavěna na tzv. materiálně-formálním pojetí. To znamená, že k tomu, aby určité jednání bylo přestupkem, je třeba, aby toto jednání bylo

výslovně jako přestupek zákonem označeno, a zároveň musí platit, že jde o jednání společensky škodlivé.

35. Dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích stanoví místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní informace na silnici II. a III. třídy, místní komunikaci a na veřejně přístupné účelové komunikaci obecní úřad obce s rozšířenou působností.
36. Dle § 77 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích stanoví místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníkovi silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích.
37. Dle Vyhlášky č. 294/2015 Sb. jsou dodatkové tabulky svislými dopravními značkami, přičemž dle § 9 této vyhlášky je jejich provedení, význam, popřípadě užití uvedeno v příloze č. 6 k této vyhlášce.
38. Dle přílohy č. 6 Vyhlášky č. 294/2015 Sb., představuje dodatková tabulka E13 text nebo symbol, přičemž vhodným nápisem nebo symbolem uvedeným na dodatkové tabulce je zpřesněn nebo omezen význam dopravní značky, pod kterou je dodatková tabulka umístěna.
39. Za situace, kdy byla pod dopravní značku B11 (zákaz vjezdu všech motorových vozidel) osazena tabulka obsahující úpravu tohoto zákazu, je zcela nepochybné, že takováto tabulka měla charakter dodatkové tabulky dle výše citované vyhlášky a jednoznačně tak došlo k naplnění skutkové podstaty dle § 42b odst. 1 písm. j) zákona o pozemních komunikacích a podmínka protiprávnosti jednání je v daném případě dána. Takovýto charakter měla předmětná tabulka i po jejím umístění mimo dopravní značku na jiný sloup, neboť se stále jednalo o úpravu značkou vysloveného zákazu vjezdu všech motorových vozidel. Nelze se ztotožnit s tvrzením žalobce o tom, že předmětná tabulka měla pouze upozornit veřejnost na oprávnění J. R. udělit výjimku ze zákazu vjezdu dle lesního zákona, když tabulka neobsahovala žádné upozornění, ale přímo úpravu stanoveného zákazu vjezdu všech motorových vozidel.
40. Pokud pak jde o otázku společenské škodlivosti, i tato je v daném případě zcela bezpochyby naplněna. Žalobce svým jednáním narušil bezpečnost dopravy, když neoprávněně upravil působení zákazové značky, tedy jedné z nejdůležitějších dopravních značek vůbec. Takové jednání je jednáním nežádoucím, neboť pokud by se k tomuto běžně osoby uchýlovaly, vznikl by v silničním provozu chaos a každý řidič (ale i spolucestující či chodec) by byl při jízdě vystavován nebezpečí životu, zdraví a majetku, neboť by si každý pravidla silničního provozu a dopravní značky zkrátka upravil k obrazu svému bez ohledu na druhé a na potřeby daného místa. Umístění každé dopravní značky má přitom vždy své opodstatnění a důvod, rozhodování o jejich umístování náleží správním úřadům, jak vyplývá z výše citované právní úpravy. Jak je správně uvedeno i v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobce naváděl své zákazníky pokyny na nepovolené dopravní značce k porušení dopravní značky B11 s dodatkovou tabulkou E13, čímž je vystavil nebezpečí porušení právních předpisů, což opět zvyšuje společenskou škodlivost tohoto protiprávního jednání.

41. Ze stejných důvodů nelze vejít na tvrzení žalobce, že je předmětné jednání naopak obecně prospěšné, neboť zvyšuje právní povědomí. Nadto není ani zřejmé, jak by daná tabulka mohla zvyšovat právní povědomí, když i) porušuje právní předpisy, viz shora a ii) neobsahuje v sobě žádnou právní informaci, toliko navrácí zákazníkovi zábavního parku k porušení dopravní značky.
42. Pokud jde o možnost vlastníka lesa dle § 20 odst. 4 lesního zákona povolit výjimku ze zákazů uvedených v § 20 odst. 1 lesního zákona (tj. mj. výjimku ze zákazu v lesích jezdit a stát s motorovými vozidly), nutno předně zopakovat, jak již správně uvedl žalovaný, že nepovolené dopravní značení nebylo umístěno v lese, ale na veřejně přístupné účelové komunikaci mimo lesní pozemek. K úpravě dopravního značení na daném místě by musel příslušný správní úřad vydat stanovení dopravního značení formou opatření obecné povahy dle § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, který stanoví podmínky, za nichž lze přistoupit k místní a přechodné úpravě provozu na dálnicích, silnicích, místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích. Vlastník lesa tak může povolit poježdění a stání v lese, nemůže ale sám změnit místní úpravu provozu na pozemních komunikacích. Je navíc zřejmé, že udělení výjimky musí být uděleno jen zcela výjimečně a za splnění podmínek nutnosti, nelze tak rozumně předpokládat udělení výjimky „všem zákazníkům zábavního parku“. Je nutno mít na paměti, že les je chráněným prostředím a vjezd motorových vozidel do něj by měl být ojedinělou a zcela výjimečnou událostí. Podle stanoviska soudu je tak v rozporu se zamýšleným významem ustanovení § 20 odst. 4 lesního zákona, pokud vlastník lesa udělí výjimku „všem a napořád“, jak vyplývá ze znění předmětné dodatkové tabulky. Taková dodatková tabulka by totiž zcela potlačila smysl a význam předmětné zákazové dopravní značky a zavedla na daném místě úpravu, na jejímž základě budou zákazníci zábavního parku danou značku trvale a dlouhodobě porušovat. V takovém případě se pak nedá hovořit o udělení výjimky dle § 20 odst. 4 lesního zákona k ježdění a stání v lese, ale o změnu dopravního značení dle § 77 zákona o pozemních komunikacích, sám vlastník lesa k tomu ale oprávněn není. Udělení výjimky je navíc ve své podstatě občanskoprávní dohodou mezi vlastníkem lesa a tím, kdo jej o výjimku požádá (srovnej přiměřeně rozsudek Krajského soudu v Praze, ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. 21 Co 170/2021), a proto je zřejmé, že má být směřováno vůči konkrétní osobě, nikoliv vůči „všem“.
43. Ze všech výše uvedených skutečností soud přisvědčuje závěru správních orgánů, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku dle § 42b odst. 1 písm. j) tím, že porušil § 19 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, tj. neoprávněně osadil dopravní značku B11 dodatkovou tabulkou, která upravila význam této zákazové dopravní značky.

44. Námitka není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

45. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 22. prosince 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu